

Aventurile lui Huckleberry Finn – Mark Twain

Nu ma știți, decât dacă ați citit o carte numită „Aventurile lui Tom Sawyer”, dar n-are importanță. Cartea asta a fost scrisă de domnul Mark Twain, și el a zis adevărul, în mare parte. Au fost și lucruri inventate, dar în mare parte a zis adevărul. Asta nu contează. N-am văzut pe nimeni să nu mints, în vreo ocazie sau alta, decât numai pe matușa Polly, sau pe vaduvă, sau poate pe Mary. Matușa Polly – matușa Polly a lui Tom adică – și Mary, și vaduva Douglas, sunt toate povestite în cartea aia – care este în mare o carte adevărată, cu câteva abateri, așa cum am spus mai înainte.

Acum uitați cum au mers lucrurile în cartea asta: Tom și cu mine am găsit banii pe care hoții iau ascuns în peșteră și ne-am îmbogățit. Am primit 6000 de dolari de caciulă – totul în aur. Erau groaznic de mulți bani strânși laolaltă. Ei bine, judecătorul Thatcher i-a luat și i-a depus pe numele nostru, iar asta ne-a adus câte un dolar pe zi, tot anul – mi se părea atât de mult încât nu știam ce să facem cu atâtia bani. Vaduva Douglas m-a luat lângă ea ca fiu al ei și a promis că o să mă „civilizeze”; dar era tare greu să stau în casa toată ziua, mai ales că vaduva era mereu sumbră și cuviincioasă în tot ce făcea; așa că, atunci când n-am mai putut să rabd, am șters-o. Mi-am îmbracat vechile zdrențe cât ai zice pește, și eram iar liber și multumit. Dar Tom Sawyer mi-a dat de urma și mi-a zis că vrea să înființeze o bandă de tâlhari și că pot să mă alatur lor, dar doar dacă mă întorc la vaduvă și mă port bine. Așa că m-am întors.

Vaduva mi-a tot plâns și mi-a zis că-s un biet miel ratacit, și mi-a zis în mai multe feluri, dar se vedea că n-avea nicio intenție rea. M-a băgat iar în hainele alea noi, și n-aveam altceva de făcut decât să transpir și să tot transpir și să stau înfășurat strâns în ele. Apoi am luat-o iar de la capăt, după vechile obiceiuri. Când vaduva suna clopotelul pentru cină, trebuia să ai grijă ca nu cumva să întârzi. Când te așezai la masă nu puteai să treci direct la treabă, ci trebuia să aștepti ca vaduva să-și lase capul în jos și să mormăie puțin deasupra mâncării, deși nu era nimic în neregulă la ea. Adică n-avea niciun cusur, decât numai că erau gătite într-un mod deosebit, fiecare în parte, și nu toate laolaltă. Eu le preferam pe toate gătite de-a valma, fiindcă așa alimentele se amestecă, iar gura ti se umple cu un suc care face ca duminicatul să alunece mai bine.

După cină, vaduva își scotea cartea și mă învăța despre Moise și despre un oarecare rug, iar eu stateam ca pe ace să află totul despre el. Dar treptat mi-a dezvăluit că Moise era mort de un car de ani, așa că apoi nu mi-a mai păsat de el, pentru că nu mă interesează mortii.

Curând mi s-a făcut poftă să fumez și am rugat-o pe vaduvă să mă lase. Atât mi-a trebuit! A spus că e un obicei urât și pacatos, iar eu trebuie să încerc să nu mai fac așa ceva. Așa e cu unii oameni, vorbesc de lucruri de care habar n-au. Ea se preocupa tot timpul de Moise, care nu-i era niciun fel de rudă și nu era de folos nimănui, mai ales că – vedeti voi – era oale și ulcele acum, și totuși se opunea cu îndârjire să mă lase să fumez, obicei care, drept să spun, avea ceva părți bune. În plus, și ea tragea tutun pe nas, dar asta, bineînțeles, era în regulă pentru că era vorba de ea.

Sora ei, domnișoara Watson, o bătrând uscățivă, cu ochii holbați, tocmai venise să locuiască cu ea, și acum se concentra asupra mea cu cartea ei de citire. Mă chinuia cam tare timp de o oră, până când vaduva îi spunea să mă ia mai ușor. Nu mai puteam să rabd mult timp. Apoi, cdpățam o oră de odihnă, dar era atât de plictisitor că nu puteam sta locului. Domnișoara Watson imi spunea: „Nu-ți urca picioarele acolo, Huckleberry”; și „Nu plescai așa, Huckleberry – stai drept!”; și curând după aceea zicea: „Nu mai casca și nu te mai întinde așa, Huckleberry – oare n-ai să înveți să te porți frumos niciodată?”. Apoi mi-a povestit totul despre „locul rau” și am spus că mie mi-ar plăcea să fiu acolo. Si-atunci, tine-te, că și-a ieșit din minti, deși n-am vrut să spun nimic rau. Nu voiam decât să plec undeva, voiam numai o schimbare, n-aveam nicio preferință, nefiind mofturos din fire. A spus că am fost rautacios zicând ce-am zis; ea n-ar fi repetat așa ceva în veci în fața altora, căci voia să trăiască în așa fel încât să ajungă în „locul cel bun”. Eu unul nu vedeam niciun avantaj în a merge

unde voia ea, așa că m-am hotărât să nu încerc. Dar nu i-am spus-o niciodată, pentru că aș fi intrat în bucluc și n-ar fi avut niciun rost.

Acum că se pornise, mi-a povestit totul despre „locul bun”. Spunea că tot ce trebuia să facă un suflet acolo era să umble toată ziua de colo-colo cu o harps în mână și să cânte neincetat. Așa că n-am stat prea mult pe gânduri să hotărâsc că nici în ruptul capului nu vreau să ajung acolo. Dar ei nu iam spus niciodată. Am întrebat-o dacă ea crede că Tom Sawyer va merge acolo, și a spus cu hotărâre că nici pe departe. Asta m-a bucurat, pentru că voiam ca noi doi să fim împreună.

Domnișoara Watson se lua tot timpul de mine, așa că a devenit obositor și mă simțeam singur. Începuse să îi aducă pe negri înăuntru, seara, la rugăciune, apoi mergeam cu toții la culcare. Am urcat în camera mea cu un rest de lumânare și am pus-o pe masă. Apoi m-am așezat pe un scaun de lângă fereastra și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar n-a fost de niciun folos. Mă simțeam atât de singur încât imi doream foarte tare să fi murit. Stelele straluceau, iar frunzele foseau în păduri îngrozitor de triste. Am auzit o bufniță, departe-departe, prevestind moartea cuiva, apoi urlul înfiorător al unui câine anunța că cineva urmează să moară. Și vântul încerca să-mi șoptească ceva cu vuietul lui sinistru, dar nu puteam să înțeleg ce și am început să tremur din toate incheieturile. Apoi, departe în pădure am auzit genul de sunet pe care-l făc fantomele atunci când vor să spună la ce se gândesc și nu reușesc să se facă înțelese, așa că nu se pot odihni în pace în mormânt, și trebuie să continue așa cu jelițul în fiecare noapte. Eram așa deprimat și speriat, că mi-am dorit să am pe cineva, pe oricine, lângă mine. Curând, un paianjen mi s-a urcat pe umăr, dar l-am aruncat cât colo și a nimerit în flacăra lumânării; până să apuc să mă mișc, era tot făcut scrum. N-aveam nevoie să-mi spună nimeni că era un semn foarte rău și că-mi va aduce ghinion. Drept urmare, eram speriat și tremuram și hainele pe mine. M-am ridicat și am făcut trei pași în spate, făcându-mi cruce pe piept de fiecare dată; apoi mi-am legat o șuvită de păr cu ata, ca să tin la distanță vrajitoarele. Dar n-aveam deloc încredere. Asta ar fi fost de ajutor dacă aș fi pierdut o potcoavă gasită, în loc să o agăț deasupra ușii, dar n-auzisem niciodată pe nimeni spunând că mergea și să îi la distanță ghinionul după ce ai omorât un paianjen.

M-am așezat la loc, tremurând tot, și mi-am scos pipa să fumez, acum că era atâtă liniște în casa de parca ar fi fost moarta, iar vadaua n-avea cum să afle. După mult timp, am auzit ceasul departe în oraș batând bum! bum! bum!, de doisprezece ori, apoi totul era din nou nemișcat, mai incremenit ca oricând. Curând am auzit trosnetul unei crengi uscate, jos, în întuneric, printre copaci: ceva se mișca. Am stat locului impietrit și am ascultat. Abia reușeam să disting un „miau! miau!” acolo jos. Asta era bine! Am zis și eu „miau! miau!” cât de încet am putut, apoi am stins lumânarea și am fugit pe fereastra coborând pe acoperișul șopronului. Apoi am alunecat ușor pe pamânt și m-am târât printre copaci, destul de sigur că acolo mă aștepta Tom Sawyer.

*** **

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Oamenii veneau cu doi bărbați foarte distinși, unul bătrân și altul mai tânăr, cu mâna dreaptă într-un bandaj petrecut după gât. Și, pe onoarea mea, ce mai zbierau oamenii, și râdeau, și o țineau tot așa. Mie unul nu mi se pare nimic amuzant și eram sigur că acum o să le piara zâmbetul și ducelui, și regelui, și că o să-i vâd albindu-se la față. Dar de unde? Nici pomeneala! Ducele n-a lasat o clipă să se observe că auzea ce se întâmplă și continua să gângurească, fericit și multumit, ca o sticlă pe care o agită și din care curge lapte batut. Cât despre rege, el se uita și se tot uita plin de durere la noii veniți, de parca îl durea stomacul sau îl înțepa inima la gândul că exista asemenea șarlatani și ticaloși pe lume. Se descurca cum nu se poate mai bine. Mulți dintre oamenii de acolo s-au adunat în jurul regelui ca să-i arate că sunt de partea lui. Bătrânul domn care tocmai sosise pareă de-a dreptul confuz. A început să vorbească și mi-am dat seama imediat că vorbea ca un englez, nu ca regele, deși nici el nu se descurca prea rău pentru o imitație. Nu pot să redau întocmai ce a zis bătrânul domn, nici nu pot să imit felul în care vorbea, dar s-a întors cu față la multime și a zis cam așa:

— Pentru mine, asta e o surpriză pe care n-o așteptam, și-am să vă spun, cât se poate de sincer, că nu sunt pregătit să o întâmpin și să-i fac față. Eu și fratele meu am avut oarece necazuri pe drum, el

Și-a rupt brațul, iar bagajele noastre au fost debarcate azi noapte, din greșeala, într-un oraș vecin, mai sus de acesta. Eu sunt fratele lui Peter Wilks, Harvey, iar acesta e fratele lui, William, care nu poate nici auzi, nici vorbi, și acum nu mai poate nici să facă semne din cauza brațului rupt. Noi suntem cei care v-am zis, iar peste una sau două zile, când am să primesc bagajele, am să pot să v-o și dovedesc. Dar, până atunci, n-am să mai spun niciun cuvânt în plus, ci am să merg la hotel să aștept.

Apoi, el și noul surdo-mut s-au întors să plece, iar regele a început să râdă, flecarind în urma lor:

Și-a rupt brațul, zici. Asta-i foarte probabil și, în același timp, și foarte convenabil pentru un escroc care trebuie să facă semne și nu știe cum. Pe deasupra, și-au mai pierdut și bagajele! Asta e și mai bine! Și e și tare istet, având în vedere situația!

A râs din nou, și la fel au făcut și oamenii de acolo, în afara de vreo trei-patru sau poate chiar șase. Unul dintre ei era doctorul, altul era un domn bine îmbrăcat, cu un geamantan de piele din cele vechi, care tocmai coborâse de pe vapor și vorbea cu doctorul în șoaptă, uitându-se din când în când la rege și dând din cap – era Levi Bell, avocatul, care fusese plecat în Louisville. Un altul era o matahala de om, care venise și ascultase tot ce zisese batrânul domn, iar acum îl asculta pe rege. Când regele a terminat de vorbit, s-a ridicat și a zis:

Ia fii atent la mine! Dacă tu ești Harvey Wilks, când ai ajuns în orașul asta?

În ziua dinaintea înmormântării, prietene, i-a răspuns regele.

Dar în ce moment al zilei?

Pe sears, cu o ors sau două înaintea apusului.

Cum ai ajuns aici?

Am venit cu vaporul Susan Powell din Cincinnati.

Ei, și-atunci cum de-ai ajuns dimineața în Pint, într-o luntre?

N-am fost în Pint.

Asta-i o minciună!

Mulți dintre cei de față s-au repezit la el, rugându-l să nu-i vorbească așa unui om batrân, care pe deasupra mai era și preot.

Aiurea, preot! E un șarlatan și un mincinos! A fost în Pint în dimineața aceea. Doar locuiesc acolo, nu? Ei bine, eu vă zic că eram acolo și l-am văzut și pe el acolo. A venit într-o luntre, alături de Tim Collins și încă un baiat.

Doctorul se ridică și vorbește:

Ai recunoaște baiatul dacă l-ai vedea, Hines?

Cred că da, deși nu sunt sigur. Ba uite-l chiar acolo! Îl recunosc cum nu se poate mai ușor!

Pe mine mă arată cu degetul. Doctorul zise:

Vecini, nu știu dacă noii veniți sunt sau nu niște pungași, dar dacă aștia doi nu sunt șarlătani, atunci eu sunt un imbecil și cu asta am terminat. Eu zic că-i de datoria noastră să nu-i lasăm să plece de aici până nu cercetăm în amanunt situația. Hai, vino aici, Hines, și veniți și voi, ceilalți! O să-i ducem pe aștia doi la han să-i confruntăm cu ceilalți, și fac prinsoare că, până terminăm, tot aflăm noi ceva.

Propunerea era pe placul multimei, deși nu și pe cel al prietenilor regelui, așa că am pornit. Era spre apus. Doctorul mă conducea acolo de mâns și era destul de amabil, dar nu mi-a dat drumul la mând nicio secundă.

Am intrat cu toții într-o cameră mare de hotel, am aprins câteva lumânări și noii veniți au fost aduși înăuntru. Doctorul începu:

Nu vreau să fiu prea aspru cu oamenii aștia doi, dar cred că sunt niște șarlătani și ar putea avea complici de care nici nu banuim. Dacă e așa, nu credeți că aceștia ar reuși să fugă cu sacul cu bani lasat ca moștenire de Peter Wilks? Eu zic că-i foarte probabil. Dacă oamenii aștia nu sunt șarlătani, nu vor avea nimic împotriva să trimită pe cineva să aducă sacul aici și să-l pastrăm noi până ce ei dovedesc cine sunt. N-am dreptate?

Toți erau de acord. Eu imi ziceam că acum perechea asta de pungași chiar se gasește la mare ananghie. Dar regele a făcut o față posacă și a zis:

Domnilor, aș fi vrut ca banii să mai fie aici, pentru că n-am nimic împotriva unei cercetări îndreptățite, deschise și amanunțite a acestei chestiuni, dar, vai mie!, banii nu mai sunt. Puteti trimite pe cineva să se convingă, dacă vreți.
Atunci unde sunt?

Ei bine, când nepoata mea mi i-a dat spre păstrare, i-am luat și i-am ascuns într-o saltea de paie a patului meu, pentru că nu voiam să-i depun aici, când mai aveam de stat numai câteva zile și pentru că salteaua mi se părea un loc sigur. Pe deasupra, nu eram obișnuit cu negrii și-i credeam la fel de cinstiți ca servitorii noștri din Anglia. Negrii au furat banii chiar a doua zi dimineata, după ce am coborât la masă, iar când i-am vândut încă nu aflasem de lipsa banilor, așa că au scapat basma curată. Servitorul meu de aici poate să vă spună totul, domnilor.

Doctorul și alți vreo câțiva au exclamat: „Aiureli!” și nimeni nu părea să-l creadă. Un om m-a întrebat dacă i-am văzut pe negri furând banii. I-am spus că nu, dar îi vazusem furișându-se afara din camera tare grabiți și nu-mi inchipuisem nicio clipă ce faceau, crezând că se temeau să nu cumva să-l trezească pe stăpânul meu și să aiba neazuri mai apoi. Asta a fost tot ce m-au întrebat. Apoi, doctorul se întoarse spre mine și mă întreba:

Si tu ești englez?

I-am spus că da, iar el și alți vreo câțiva au început să râdă, zicând: „Minciuni!”

Apoi au continuat cercetarile, sus și jos, când incoace, când incolo, și nimanui nu i-a trecut prin cap să sufle vreun cuvânt despre cină, și nici nu părea să se gândească la asta. Așa că au ținut-o tot așa și era cea mai complicată treabă din câte vazusem. L-au pus pe rege să-i spună povestea, apoi iau dat cuvântul și domnului bătrân. Toti în afara de vreo câțiva zevzeci fără minte își dădeau seama că bătrânul domn le spunea numai adevăruri, iar celalalt le toarna numai minciuni. Apoi, au ajuns iar la mine și m-au pus să spun tot ce știu. Regele mi-a aruncat o privire plină de înțeles cu colțul ochiului stâng și atunci am știut că ar fi bine să vorbesc în favoarea lui. Am început să povestesc despre Sheffield și cum traiam noi acolo, despre Wilkșii englezi și așa mai departe, dar n-am ajuns eu prea departe când doctorul a izbucnit în râs, iar Levi Bell, avocatul, a zis:

La loc, baiete! Eu n-aș face atâta efort, să fiu în locul tau. Vad clar că nu ești obișnuit să mînti, nu prea-ți vine la îndemîna. Ai nevoie de mai mult exercițiu. Spui numai ciudatenii.

Nici ca-mi pasa de complimentul lui, dar mă bucuram că scapasem. Doctorul începu să vorbească, se întoarse și zise:

Dacă ai fi fost în oraș de la început, Levi Bell...

Regele îi tăie vorba, întinse bratul și zise:

Cum, el este vechiul prieten al bietului meu frate mort, despre care mi-a scris atât de des? El și avocatul și-au strâns mâinile, iar avocatul zâmbea și părea mulțumit. Au vorbit ceva vreme, după care au trecut într-un colț, vorbind cu voce scăzută. Într-un final, avocatul vorbi tare și zise:

Atunci, așa rămâne. O să trimit acolo chitanța ta și cea a fratelui tau, și-apoi oamenii vor ști că totul este în regulă.

Așa că au luat o hârtie și un condei, iar regele s-a pus pe scris, cu capul inclinat într-o parte, mușcându-și limba și mâzgălind ceva pe hârtie. Apoi, i-au dat condeiul și ducelui, iar atunci, pentru prima oară, ducele arată de parcă i-ar fi venit rău. Dar a luat condeiul și a scris. Pe urmă, avocatul s-a întors spre noul domn bătrân și i-a zis:

Scrie și dumneata, și fratele dumitale un rând-două și semnați-va.

Bătrânul domn scrisese, dar nimeni nu reușea să citească ceva. Avocatul părea tare uimit și zise:

Asta le întrece pe toate! Scoase din buzunar o gramadă de scrisori, le cerceta, se uita la scrisul bătrânului, iar apoi vorbi din nou: „Scrisorile astea vechi sunt de la Harvey Wilks, iar aici sunt înscrisurile primei perechi de frați și oricine poate să vadă clar că nu ei au sunt autorii biletelor (regele și ducele își dădeau bine seama că o incurcasera de-a binelea, acum ca vedeau cum i-a pacalit avocatul). Si aici avem scrisul bătrânului domn, și, din nou, oricine își da seama cu ușurința că nici el n-a scris aceste scrisori. De fapt, mâzgăliturile pe care le-a

facut nici nu se pot numi scris. Acum, mai am aici și niște scrisori de la...

Batrânul domn zise: Dacă ești bun, las-mă să-ți explic. Nimeni nu-mi înțelege scrisul, în afară de fratele meu, așa că el copiază ceea ce scriu. Scrisul lui îl aveți acolo, nu pe al meu.

Ei, ca să vezi cum stau lucrurile! zise avocatul. Am și câteva scrisori de-ale lui William, așa că, dacă-l convingi să ne scrie aici un rând, am putea să...

Nu poate să scrie cu mâna stânga, răspuse batrânul. Dacă ar fi putut să-și folosească mâna dreaptă, ați fi văzut că el a scris și scrisorile lui, și pe ale mele. Uitați-vă la amândouă, vă rog, o să vedeți că sunt scrise de aceeași mână.

Avocatul le cerceta și zise:

Cred că așa e, și dacă nu e, atunci, oricum, există o mare asemănare, pe care n-am observat-o până acum. Ei, ca să vezi! Și eu credeam că suntem pe punctul de a rezolva toată țarașenia, dar vad că m-am cam înșelat. Oricum, un lucru l-am dovedit, și anume acela că aștia doi (și aici arată spre rege și duce) nu sunt nici unul, nici altul din familia Wilks.

Și ce credeți voi? Catârului aluia batrân nici prin cap nu-i trecea să se dea batut, în niciun caz! Zicea că testul n-a fost corect și că fratele lui era un mare șugubat și nici macar nu încercase să scrie ceva. Era convins că William avea să-i joace o farsă în genul asta de cum l-a văzut punând condeiul pe hârtie. Și așa tot flecarea și palavragea, până când ajunsese și el să creadă ce spunea. Batrânul domn îl întrerupse, zicând:

M-am gândit eu la ceva. Se află cineva aici din cei care au ajutat la punerea în mormânt a fra..., adică a raposatului Peter Wilks?

Da, vorbi cineva, eu și Ab Turner am făcut asta. Suntem amândoi aici. Apoi batrânul se întoarse spre rege și zise:

Poate că domnul imi poate să-mi spună ce avea raposatul tatuat pe piept.

Afurisit să fiu dacă regele n-a trebuit repede să se prindă de ceva, ca să nu cadă din picioare, ca un țarm care se prăbușește după ce e ros de ape – așa de bruscă a fost lovitura, fiind una dintre acelea care, neașteptându-te la ea, te putea face să te pierzi cu firea. De unde era să știe regele ce era tatuat pe pieptul barbatului? S-a albit la față, n-avea ce face, și ramăsese neclintit, în timp ce toți se aplecasera în față, holbându-se la el. Mi-am zis în sine că acum nu mai avea ce face, trebuia să spună tot adevărul. Pai, și ce credeți, că l-a spus? Nu v-ar veni să credeți, dar să știți că n-a făcut așa! Socotesc că se gândea să-și tînsă tot așa, pînă ce avea să-i obosească de tot pe oamenii Aia, așa încât să se duca fiecare pe la casa lui și să rarească rîndurile, iar el și ducele să scape de acolo și să fugă. Oricum, stătea acolo, a început să zâmbească și zise:

Hmm! Strășnica întrebare, nu-i așa? Da, domnule, pot să-ți spun clar ce avea tatuat pe piept: era doar o săgeată albastră, mică și subțire, asta era, iar dacă nu te uitai cu atenție, puteai nici să n-o observi. Și acum ce mai zici, ai?

N-am văzut în viața mea pe cineva scăpând așa, cu obrazul curat, că batrânul asta nerușinat. Batrânul cel nou se întoarse vioi către Ab Turner și tovarășul lui, cu ochii scânteind, convins că de data asta îl prinsese pe rege, și zise:

Iată, ați auzit răspunsul lui! Ați văzut oare un asemenea semn pe pieptul lui Peter Wilks? Amândoi răspuseră deodată:

N-am văzut semnul asta.

Bine! zise batrânul. Acum, ceea ce ați văzut pe pieptul lui ar fi putut să fie un mic P cam Ștes, un B (asta fiind o inițială la care a renunțat pe când era tânăr) și un W, cu liniute între ele, adică P-B-W? zise, notând pe o hârtie. Spuneți, nu asta ați văzut?

Din nou, au răspuns amândoi deodată:

Nu, n-am văzut. N-am văzut niciun semn, de niciun fel.

Toți ramăsesera acum cu gurile cascade și începuseră să strige:

Sunt cu toții niște șarlatani! Să-i învățăm noi minte! Haideti să-i încercăm! Să-i târâm pe drumuri! Și toți strigau deodată, de nu mai auzai nimic altceva. Avocatul sări apoi pe o masă și

Opă, zicând:

Domnilor! Domnilor! Un cuvânt, vă rog, un singur cuvânt, dacă vreți! Mai e o cale: să mergem să dezgropăm cadavrul și să vedem! Asta i-a convins pe loc.

Uraaa! zbierau într-un glas și au și pornit la drum, dar avocatul și doctorul au strigat în urma lor:

Stați așa, stați așa! Luați-i și pe bărbații ăștia patru și pe băiat cu voi!

Așa vom face! au strigat toți. Iar dacă nu găsim semnele alea, o să linșăm toată trupa!

Acum vă spun sincer că-mi era strașnic de frică. Dar n-aveam cum scăpa. Ne-au înhățat pe toți și am mărșăluit direct spre cimitir, care era la vreo milă jumătate în josul râului, în timp ce aveam orașul la picioare. Făceam o larmă îngrozitoare și de-abia era ora nouă seara.

Trecând pe lângă casa noastră, imi doream să n-o fi trimis-o pe Mary Jane în afara orașului, pentru că acum, dacă i-aș fi făcut cu ochiul, ar fi sărit să mă salveze, dându-i de gol pe pungașii noștri.

Am mers în josul drumului de lângă fluviu, înaintând ca turbați. Și, ca să fie și mai infricșător, cerul incepea să se innoreze și câte un fulger scânteia ici și colo, în timp ce vântul tremura printre frunze. Acesta era cel mai groaznic și mai periculos necaz pe care-l avusesem, încât abia mă mai mișcam de frică. Totul mersese atât de diferit de cum imi inchipuisem eu! În loc să stau liniștit și să urmăresc oricât aș fi vrut toată „distracția”, iar Mary Jane să-mi fie alături să mă salveze și să mă elibereze la momentul potrivit, uite că acum nimic nu mai stătea între mine și o moarte bruscă – nimic în afară de niște tatuaje. Dacă nu aveam să le găsească...

Nici măcar nu suportam să mă gândesc la asta. Și totuși, nu reușeam să mă gândesc la nimic altceva. Se făcea tot mai întuneric și-ar fi mers numai bine, dar uriașul ăla, Hines, mă ținea strâns de incheietura mâinii – ar fi fost ca și cum cineva ar fi vrut să scape din strânsoarea lui Goliat. Mă trăgea după el și era tare agitat. Trebuia să alerg ca să țin pasul cu el.

Când am ajuns, am intrat cu toții în cimitir, imprăștiindu-ne în toate părțile ca o inundație. Ajunși în fața mormântului, și-au dat seama că aveam de o sută de ori mai multe lopeți decât ar fi avut nevoie, dar nimeni nu se gândise să aducă vreun felinar. Chiar și așa, s-au pus pe săpat, la lumina fulgerului, trimitând un om la cea mai apropiată casă, care era la o milă distanță, să imprumute un felinar.

Au tot săpat, până când se intunecase de tot și începuse să și plouă, iar vântul bătea ca nebunul incoace și-ncolo. Fulgerul se arăta cu o vioiciune tot mai mare, după care auzeam tunetul bubuind. Chiar și așa, oamenii ăia păreau că nici nu observă, atât erau de concentrați la ce făceau. O clipă puteai să vezi fața fiecăruia din mulțimea aceea, vedeai toate lucrurile și lopețile pline de noroi, răscolind pământul de pe mormânt, iar în clipa următoare întunericul ștergea întreaga imagine și nu mai vedeai nimic înaintea ochilor.

Într-un sfârșit, au scos coșciugul și-au început să scoată șuruburile de la capac. Toți se inghesuiau, se împingeau și își făceau loc cu coatele ca să vadă cât mai bine ce se întâmpla. Nu mai văzusem în viața mea ceva așa groaznic, mai ales că era și întuneric. Hines mă strânsese așa tare de incheietură, tot trăgându-mă și smucindu-mă, că acum mă durea foarte tare și cred sincer că și uitase că mai eram și eu pe lumea asta, atât era de agitat și nerăbdător.

Deodată, deasupra noastră se stârni un potop de fulgere albe și cineva strigă:

Pe toți sfinți! Uitați sacul cu aurul la pieptul lui!

Hines lăsă să-i scape o exclamație, la fel ca toți ceilalți, și mi-a dat drumul la incheietură, dând năvală prin valul de oameni, ca să apuce să vadă mai de aproape. Și, Doamne, cum am mai zbughit-o, fugind cât mă țineau picioarele prin întuneric!

Eram singur pe drum și zburam de-a dreptul – adică eram numai eu, întunericul adânc și câte un fulger, ici și colo, zgomotul ploii căzând pe pământ, vuietul vântului și bubuitul tunetului, care parcă rupea cerul în două. Mie nici că-mi păsa, am alergat de-a curmezișul câmpiei, numai să scap odată de acolo!

Când am ajuns în oraș, am văzut că nu mai era nimeni afară, în furtună, așa că n-avea rost s-o iau pe străduțe lăaturalnice. Am luat-o pe drumul principal, iar când am ajuns în dreptul casei noastre m-am oprit să mă uit: nu era nicio lumină, casa toată zăcea în întuneric. Asta m-a făcut să mă simt,

din nu știu ce motiv, trist și dezamăgit. Dar apoi, tocmai când voiam s-o iau iar la goană, am văzut o lumină pâlând la fereastra domnișoarei Mary Jane! Imi creștea inima de bucurie, gata-gata să pleznească. În aceeași clipă, am lăsat casa în urmă, în întuneric, și niciodată în viața asta n-aveam s-o mai am în fața mea. Era cea mai strașnică fată pe care o întâlnisem și avea cea mai mare îndrăzneală!

De îndată ce eram destul de departe de oraș ca să mai fiu în vreo primejdie, am început să caut în jur o barcă de împrumutat. La primul fulger care a brăzdat cerul, am văzut una care nu era legată cu lanț. Am înșfăcat-o și-am început să vâslesc. Era o luntre care nu fusese legată decât cu o frânghie. Pluta noastră era legată departe, în larg, în mijlocul fluviului, dar n-am pierdut nicio clipă. Când, într-un final, am ajuns la plută, eram atât de sfârșit, că m-aș fi întins acolo să-mi dau duhul sau să-mi trag răsuflarea, dacă-mi puteam permite așa ceva. Dar n-aveam timp de asta. Cum am călcat la bord, am strigat:

Scularea, Jim, și dezleag-o! Slavă Domnului, am scăpat de ei!

Jim se ridicase și venea spre mine cu brațele deschise, atât era de bucuros! Dar, când l-am văzut în lumina fulgerului, inima stătea să-mi sară din piept și m-am dat un pas înapoi, căzând în apă. Uitasem cu desăvârșire că inchipuia, în același timp, pe regele Lear și un arab inecat, și mai-mai că era să-mi dau cea mai de pe urmă suflare. Jim m-a pescuit și voia să mă îmbrățișeze, să mă mângâie și alte de-astea, de bucurie că m-am întors și că, pe deasupra, mai scăpasem și de rege și de duce. L-am oprit, zicând:

Nu acum, las-o pe mâine dimineață, acum nu e timp! Taie frânghia și las-o să plutească! În două secunde, deja pornisem, plutind pe apă și tare ne simțeam bine să fim iar liberi și singuri pe marele fluviu, fără să ne mai deranjeze careva. Nu mă puteam abține, așa că am sărit de vreo două ori în sus, pocnind din călcâie de bucurie, dar la a treia săritură am auzit un sunet pe care-l cunoșteam foarte bine. Mi-am ținut respirația, am ascultat și am așteptat. Apoi, la primul fulger care a trecut pe deasupra apei, i-am văzut venind! Vâsleau de zor și barca parcă zbura cu ei cu tot! Erau regele și ducele.

Am căzut moleșit pe podeaua plutei, deprimat, resemnându-mă. Atât mai puteam face, ca să nu izbucnesc în lacrimi.